

S Trávou na osmitisícovku I

Plán zní jasně: Cho Oyu 2015

 Honza „Tráva“ Trávníček a Mirča Jirková

 archiv Honza „Tráva“ Trávníček

Druhý výškový tábor na K2 (6800 m) – tady nápad jet na Cho Oyu vznikl

Milí čtenáři, právě začínáte číst seriál, jehož základ byl položen na Mezinárodním festivalu alpinismu 2014. Společně s Trávou jsme usrkávali zlatavého moku u stolečku na chodbě Národního domu na Smíchovské a přemýšleli o tom, co budeme dělat v příštím roce. Když mi řekl, že se chystá na Cho Oyu, poprosil jsem ho, zda by pro nás nepřipravil seriál odkrývající zákulisí příprav i průběhu samotné expedice. Nejenže vy, kdo se v budoucnu chystáte na nějakou vyšší horu, načerpáte řadu zajímavých poznatků, ale vy všichni, naši čtenáři, se jistě i pobavíte, protože smysl pro humor a nadsázka tomuto plzeňskému dobrodruhovi rozhodně nechybí. Tráva se však umí i hlouběji zamyslet a dát dobrou radu, tudíž je naprosto dokonalým exemplářem pro takový seriál. K absolutní dokonalosti mu chybí snad jen zaslání textů a fotek v termínu :-). Užijte si první díl a stejně tak i pět následujících! A tobě Trávo, vřelé díky.

D. Polman

Začnu mým oblíbeným tvrzením. Vždycky, když se vrátím z nějakého výletu na osmu (prý se tomu říká expedice), smrtelně vážně prohlašuji: „Bylo to naposledy.“ Ale nikdy to nedopadne. Až v roce 2012 proběhla úspěšně i Annapurna po boku Radka Jaroše a on mi nabídl další společný kopeček, K2 (8611 m), za což jsem mu moc vděčný. No a já zase neodolal. A loni ta Ká Dvojka taky pustila.

Ale proč to tak okecávám a nevěnuji se danému tématu, které je po mně žádáno? Obzvláště, když to smolím pod skálou v El Chorro na odpočinkovém měsíčním výletě za lezení, kolem

a skialpama – Portugalsko, Španělsko a Francie. Ale víte co, já vám sem dám pár fotek z tohoto tripu, abyste viděli, jak může vypadat „meziexpediční“ období, tedy rekonvalescence po K2 a začátek přípravy před Cho Oyu (8201 m).

Na Vánoce jsme nacpali do auta (octavia combi, rv 2001, najeto skoro 500 tis.) co nejvíc našich nejoblíbenějších sportovních hraček a jedeme. No, je to trošku daleko, ale když vyrážíte na měsíc... Destinaci vymyslela Mirča: jižní Španělsko – El Chorro na lezení, Sierra Nevada na skialpy, kdekoliv cestou cestou na silničky, slacklinu, běhání, jógu a ostatní taškařice. Plány nám už ces-

tu trošku překopal kamarád Hanuš s Marií a dětičkama, kteří vyráželi o pár dní dříve. Křížujeme si poklidně dálnici kdesi ve Francii a najednou přijde SMSka, že jsou v Portugalsku a že to tam je skvělý a prej přijedte. Situace na bojišti se poprvé a zdaleka ne naposledy mění právě tímto okamžikem, přidáváme dalších zanedbatelných 500 km a za 2 dny a 1 noc dorážíme do Vila do Bispo na samém jhozápadním cípu Portugalska. Měli pravdu, je to tam skvělý. Lezení z pláže, kupačka, výhledy, západy a východy, klídek... Přes den kolem 20 stupňů, v noci chladněji, ale s červeným vínem plným jižního slunce se to dá v pohodě vydržet.

Téměř kompletní sestava na Cho Oyu (kromě Radka Jaroše, který tam byl úspěšný v roce 2004)

A proč vlastně autem? Člověku to dává jistou svobodu. Nic není zabukovaný, najednou si můžete dělat, co vás zrovna napadne. A přesně v tomhle duchu se celý výlet taky odehrává. No a popravdě bychom se do letadla se všema našima krámama ani nevešli. Tak jsme tu vzdálenost, kterou běžně létáme, odjeli autem. Nakonec to bylo pouhých 3 tisíce km. A proč nás to táhlo pryč z naší kotliny? Jednak je u nás zima na prd, sněhu málo, ledy žádné. A chtělo se mi i za teplem, když už jsem léto trávil na sněhu.

Po čtrnácti dnech v Portugalsku následoval přesun do Španělska. Lezecky i krajinně impozantní El Chorro a přilehlé

okolí je jedním slovem fantazie. Na rest-day si odskočíme jednou na kolo, jindy na lyže. V Sierra Nevadě náhodou vyčtyáme snad největší sněhovou nadílku za celou letošní zimu – bomba a výhledy až na moře. Pak zase lezení v teplíčku. Výlet se blíží ke konci. Na piktogramech v předpovědi počasí se začínají objevovat mráčky. No co, balíme, mizíme, ve francouzském Ecrinu hlásí plech, tak ještě jednou provětrat skialpy. A pak domů.

A co tomuto výletu, kdy jsme relaxovali sportem, předcházelo? To se jednou takhle vrátíte po létě stráveném na K2 – říkává se, že nejtěžší osmitisícovka – a zjistíte, že jste pěkně v hajzlu (bohužel nemohu použít jiné slovo :-).

Bouldering v Portugalsku

Prostě vám tam určitý moment změnil vnímání světa, svého blízkého okolí i sebe samého. Asi jsem k tomu směřoval, ale najednou zjistíte, že jste těm „kopcům“ obětovali víc, než jste chtěli a měli. Věnovali jste přípravě nejen všechny svůj volný čas, ale i určitý způsob myšlení. Prostě po Annapurně se tak nějak asi objevilo sobectví a ztráta pokory. Možná to trochu přeháním, ale věřte, že jsem se cítil dost mizerně. Nejhorší je zlobit se a být nespokojen sám se sebou. Ani tomu nijak nepřidá, když zjistíte, že vás doma opustila holka a našla si jiného, hodného :-). Nepomáhá ani všechno přesvědčování sebe i okolí, že jsem a budu jinej, lepší kluk. Jenže všechno špatné je asi k něčemu dobré. Uvědomil jsem si spoustu věcí, které jsou nyní v mém životě skutečně důležité (a není to zrovna o tom plácání po ramenou). Tak trochu přemýšlím, zda tohoto odstavce není škoda do lidé&HORY, třeba by šel udat do nějakého média věnujícího se psychologii.

A taky jsem poznal novou skvělou babu. Jednak mi pomohla vybědnout z těch největších průšvihů v hlavě a jednak se mi ji podařilo ukecat, ať se mnou chodí :-). No a proč o tom mluvím? To abyste si nemysleli, že si v tomto i v dalších dílech budete číst pouze o horách. Kdepak, bude se povídat také o stravování, o lidech a přípravě nejen fyzické, ale i tak trochu duševní.

Za sebe říkám – nechtěl bych jen sbírat osmy do svého deníčku (to už přeci zvládnul Radek). I když mi to asi zatím tak nějak jde, aspoň to říkaly holky ve třídě :-). Ani bych nechtěl vykouřit svých pět gramů tabáku na dalším vrcholu (zjišťuji, že na stará kolena už to nějak neudýchávám). Prostě chci jezdit do hor. A chci tam jezdit s lidmi, se kterými je mi fajn a se kterými můžu být v pohodě dva měsíce a pořád to bude zábava. No a právě takové jsem potkal na zmiňovaném výletu do Pákistánu na K2.

Nuže, jak vznikl nápad na letošní zábavičku? To si tak jednou ležíme s Miskou (dával si dohromady lehce omrzlé prsty) v bouřce ve druhém výškovém táboře na K2 (v cca 6800 m) při sestupu z aklimatizačního výšlapu. Rychlík Radek už dávno popíjel pivko v základním

Práce na tomto článku v El Chorrú

Teoretická příprava v mezilepedičním období

Procházka na prkynkách v Ecrine ve Francii

táboře. No a na Misku přišla velká potřeba. Venku to nešlo, to by jeho středně dlouhý život skončil dosti předčasně. Nedalo se nic dělat. Proběhnout to muselo ve stanu, malém, naštěstí polském :-). Ano, i dokumentaci jsem provedl. A to jsem ještě vůbec netušil, že se Miska na podzim stane zastupitelem v Mladé Boleslavi. Jaká intuice. Jak se to říká na té radnici? V dobrém i ve zlém? No, prostě Miska pak říká: „Copa(k) (pozn.: Nejsem si jist, zda již v té době převzal plzeňský dialekt?) budeš dělat příští rok? Já slíbil kamarádovi Batmanovi (pozn.: ne ta filmová postava, nýbrž David z Brna), že bychom mohli jet společně na nějakou lehčí osmu – asi Cho Oyu.“ No a jak to asi dopadlo...?

A když to dole v BC slyšel Martin a Lucka – no co myslíte, nechtěli se přidat? :-)

Pak ještě Lucka přišla s nápadem. Hele, Tráva, já mám jednoho kámoše, který je děsně v pohodě, a kdyby mohl jet s náma, tak by se mu nejspíš splnil životní sen.

T.: Hmm, proč by ne, pokud říkáš, že je v klidu?
 L.: Víš, ono to má trochu háček?
 On hůř vidí?
 T.: Jak hůř vidí? Tak si holt vezme brejle na dálku.
 L.: On vlastně nevidí vůbec.
 T.: A do prd..., si děláš prču?
 L.: Ne, je to Honzík Říha – zkušenosti má. Aconcagua atd.
 T.: Jasný, toho znám, ale do toho sám nejdu.

Uplynulo pár dní, kdy jsem krátce přemýšlel a zavolał výbornému kamarádovi Davidovi Knillovi (Daw) – společník z expedice na Gasherbrum I (2009) a Manaslu (2011 m) – zda by pomohl. On je totiž horský vůdce a s Honzíkem by to mohlo šlapat...

A základ týmu byl na světě! Více o něm postupně.

Představím vám členy akce – každého z nich jsem poprosil, ať vám něco napíše o tom, jak se těší, co očekává...

Začneme Martinem Havlenou, výtečným parťákem, který nezkaží žádnou

srandu a dokáže v partě navodit super náladu. Sice se zde staví opět do role kuchaře, ale i jeho vyjednávací schopnosti jsou k nezaplacení. Akorát ještě neví, že bychom tentokrát konečně mohli zkusit expediční stravování po vegetariánsku (ale o tom někdy příště). Vůli pokusit se o výstup má obrovskou, uvidíme, jak se spolujednatel firmy Author stačí (hlavně z časových důvodů) připravit.

Ahoj Přátelé,

pro mne bylo vždy důležité motto „Cílem je cesta“. To platí i pro tuto expedici. Myslím, že se dá v rámci náročnou cestu, ale vím, že vše ve zdraví zvládneme. Pro mne je účast **Trávy, Misky a Dawa** zárukou maximální profesionality a mám plnou důvěru v jejich schopnosti a dovednosti. Pokud se budou tedy denně mýt. Honzík Říha je pro mne důkazem nezlomné lidské vůle a odvahy. Jenom se trápím tím, že nevím, jestli má raději bramborové či houskové

knedlíky. **Lucka Výborná** je můj osvědčený parťák – kamkoliv a kdykoliv – ono mít v týmu hezkou babu, co nepindá, je k nezaplacení.

Moje role bude udělat vše proto, aby naše cesta byla příjemná, kulinářsky nezavadná a hygienicky zabezpečená. Strašně se těším na skvělou partu kamarádů, která bude vždy spolu. V dobrém i ve zlém. To když se mi rozvaří noky.

Díky za tu možnost.

Martin

PS: Hlavně nesmíme proboha zapomenout na ten Savignon.

Příště se dozvíte konečně něco o přípravě. :-)

Váš Tráva

Martin Havlena – borec, kterým se na expedici fakt nenudíte...

CARINTHIA[®]
 WWW.CARINTHIASHOP.COM

SPOLEČNÝMI SILAMI NA VRCHOL

HONZA "TRÁVA" TRÁVNÍČEK
 Carinthia's athlete

2014 K2 (8611 m n. m.)
 2012 Annapurna (8091 m n. m.)
 2011 Manaslu (8163 m n. m.)
 2009 Gasherbrum I (8068 m n. m.)

